

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot arreu

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL CONSELL

—Diu el meu home que li fan molta gràcia els seus consells; que té vuitanta anys i ha fumat tota la vida.
Es possible; però si no hagués fumat, ara potser en tindria almenys cent deu.

CONSOL TRIST

Són dotze fills els que tinc que mantenir.
Quina sort! Així vosté deu comprar les coses l'engròs!

Wilson i la pau

Els diversos esdeveniments de la gran guerra, la magnitud dels quals no havia estat mai igualada, ens van mostrar clarament la desproporció que hi havia entre aquests fets i els homes que els van dirigir.

Es veritat, potser, que, en un grau més o menys elevat, ha passat sempre el mateix. Així, Cèsar o Napoleó, per exemple, ens semblen avui dia d'una individualitat formidable, és perquè la llegenda, la histò-

ria, la poesia, han esculpit llurs estàtues colossals.

El que és cert, però, és que, actualment, les collectivitats són més nombroses, més cultes. La seva força, per tant, és infinitivament més gran. Els individus, sigui la que sigui la seva potència directora, no poden, doncs, conduir, segons llur voluntat, aqueixes masses enormes. D'aquí la desproporció que més amunt indicàvem.

Wilson fou, tal volta, la sola figura que es va destacar amb un relleu notable. Però, cal remarcar-ho: la seva grandesa no

li ve de la guerra, sinó de la pau; no dels fets, sinó de les idees.

Va ésser el profeta de la pau. Els seus cèlebres catorze punts, foren, certament, una esperança. Però sense prou força per a imposar-se al món, va ésser la víctima dels prejudicis tradicionals i dels interessos més mesquins i més vils. I així, el que és realment imponent de Wilson—com de Hamlet—és, més que la seva figura, la seva tragèdia.

Aquelles idees que ell va tractar d'imposar al món, van ésser desautoritzades pels

seus mateixos compatriotes, que, com hom sap, són els més virtuoses de tots els homes. Baldament tractà el president Wilson de defensar-les. De ciutat en ciutat, de dalt les tribunes, desde la plataforma del seu tren especial, malalt, flac, abatut, parlava al seu poble de la nova era... I el poble—pràctic, sobre tot—se'n reia. L'imperi del gran ideòleg havia finit.

Però la idea de la pau és realitzarà algun dia, i el dret dels pobles a disposar d'ells mateixos, com ell proclamava, acabarà per triomfar. La nova era vindrà.

La restauració liberal

A Europa sembla que s'albira un nou jorn, que ens apropem al desenllaç d'un drama importantíssim i que un període de reconstitució democràtica i restauració liberal comença:

Les eleccions alemanyes van ésser el punt de partida del canvi d'orientació de la política internacional.

El nacionalisme reaccionari i dretista, en aquelles brillants jornades fou aixafat. Les esquerres — republicanes i comunistes—triomfaren.

Le decisió d'Argens, ha estat un altre esglaó de l'escala o del camí pel que ascen- dim vers l'ideal.

L'acord d'Argens, l'han jutjat malament molts liberals. Per a nosaltres, no és més que un redreçament de les esquerres franceses.

Els radicals i els radicals socialistes de França creuen que la política d'unió nacio- nal ha esgotat el seu programa amb el sanejament monetari i que una acció laica, repu- blicana i social des de les altures del poder s'imposa.

Finalment, hi ha Anglaterra. A la Gran Bretanya fa temps que estan guanyant to- tes les eleccions parcials els laboristes per una majoria aclaparadora de vots.

No és temerari suposar que de les properes eleccions generals sortirà triomfador Mac Donald amb les seves hosts.

La conseqüència immediata serà la constitució d'un govern obrer o obrerista, mode- rat certament, però treballista sens dubte, a l'altra banda del Canal de la Mànega?

Això creu tothom, i tal és l'opinió de quants tenen ulls a la cara.

Per això deïem que un moment polític interesantíssim s'albira a Europa molt aprop, moment que, abans d'arribar, el cor, bategant d'esperança saluda.

Nedarem en l'opulència

Primer:—El Sainet.

Els establiments barcelonins dedicats es- clusivament a la *manduca i refrigeris* su- per-artificials, estan que no s'entenen de feina perquè s'apropa l'Exposició.

El burgès petit pensa treure el ventre de pena i engrandir-se — materialment, és clar!—fins a una esfera un xic monopolit- zada.

El burgès d'aire una mica aristòcrata, una mica pedantesc, ja ha començat a pendre mides d'uns terrenys del Guinardó per fer dentetes als opulents fabricants de Saba- dell, ensems que passar una rendeta a qual- que despreocupada *cocotte* aprofitada.

No deixarà d'haver-hi algun gran home —segona serie nou rics—que ja tip de sen- tir parlar dels sumptuosos *harems*, haurà pensat instal·lar algun salónet amb coixins de coloraines i bombetes multicolor. Res, ara vindrà per la nostra estimada ciutat una segona conquesta d'Amèrica, i en ploure cauran diamants i monedes d'or, i els arbres de la rambla fruitaran perles i pedres pre- cioses.

Arreu es veuran parades—com en les ciu- tats morunes—on es faran dringar els du- ros bo i cridant a tota veu:

—Duros a *vint-i-dos rals!*

Tant mateix, aquesta falaguera perspec- tiva reportarà a la nostra ciutat una veri- table disbauxa; un importantíssim i super- realíssim millorament als establiments de- dicats a la gastronomia i similars.

Segon:—El drama.

S'ha pensat molt en millorar els establi- ments per tal de guanyar-se la vida; però potser no han pensat gaire que de molt temps hi ha una reunió de cambres que la passen molt estreta.

S'ha pensat molt fer venir personal es- tranger com model de perfecció, i potser no han pensat que els cambres espanyols— professionalment, almenys—poden estar a l'alçada dels companys estrangers.

Però jo no em recordava que tenir un dependent estranger, muda molt. Ja ho crec si muda! Mireu si muda que fins hi tot hi ha qui diu que es té el propòsit de fer-ne brigades senceres... mentres els bons patrio- tes professionals que de temps ha la pas-

sen molt magra per no abandonar la seva terra, qui sap! si s'hauran d'accontentar fent paquets de serradures.

Ara nedarem en l'opulència!

Qui sap, però, qui hi nedarà!

No fóra pas estrany que hi hagués de tot com sempre.

Més encara, si no hi ha un reconcen- trat unionisme.

Mentrestant ens acontetarem amb allfi!

"El tiempo será por testigo"

"Cambrer de Sant Russinyol"

Notes marginals

A Detroit han posat la primera pedra d'un gratacels que serà el més alt del món. Tindrà 68 pisos, i costarà, aproximadament, catorze milions de dòlars, que fan prop de 100 milions de pessetes. Quedarà acabat pel maig de 1930.

Un italià, de més de cent anys d'edat ha desembarcat no fa gaire a Nova York. Es tracta d'un antic i conegut militant del par- tit socialista del seu país. Fidel a les seves idees, s'ha vist perseguit i arruïnat pel fei- xisme. Ara, els Estats Units han respost les preguntes d'un periodista dient—admirable i optimista resposta—que l'objecte del seu viatge era "refer la seva vida".

La moral—diu Loke—és una; el nombre dels dogmes, en canvi, és infinit.

Hem de servir-nos de la nostra raó—es- crivia Taine—per a distingir el bé del mal. El bé i el mal es troben sovint de costat.

Les nostres passions—els confonen. Per això cal no perdre mai, completament, la serenitat.

Una estadística tràgica

El nombre d'obrers sense feina inscrits a Anglaterra el dia 19 del passat mes as- cendia a un total de 1.364.400. o sigui 16.242 més que la setmana precedent.

Diàleg dels desco- neguts

L'IDEAL

L'altra nit, la del dissabte, vaig veure una cosa curiosa.

—Sempre se'n veuen.

—Sempre, no. I menys com aquella.

—Què va veure?

—Un grup de cinquanta o seixanta joves esperant no sé què a les tres de la matinada.

—A on?

A la carretera de Sarrià, en començar la carretera de Sarrià, prop la Diagonal. Feia un fred molt viu, un vent que no es podia anar pel carrer.

—I aquells joves esperaven?

Sí.

—No sap què esperaven?

—No.

—Que s'obriessin les guixetes del camp de de futbol per a aconseguir un bon lloc.

—Què diu ara!

—El que sent.

—Però això és indignant!

—Tan indignant com vulgui.

—Però que no tenen ideal els joves d'a- vui?

—Sí: l'ideal de donar guitzes a una pi- lota.

—Es un ideal que fa vergonya.

—Es clar.

—I pena. Què diran de nosaltres els que vindran?

—Que érem una colla de ximpls, una colla de cretins.

ANDREU BOSCH I BADÍA

Un aeroplà a Pedralbes

Dimecres, prop de Pedralbes,

va aterritzar un aeroplà;

va acudir-hi desseguida

un guarda municipal

preguntat si en l'atterratge

havia sofert cap dany.

El pilot féu per contesta

per a passejà una estona

i pendre el sol uns instants.

(Es veu que al regnat de l'aire

hi ha poc sol i glaçat).

I prenent altra vegada

l'aeroplà, marxà volant.

Mireu que aquests aeronautes

ho són massa d'arriscats.

Creieu que quansevol dia

vindràn al cafè volant,

demanaran una *absenta*...

i prompte s'absentaran...

Avui passen a Pedralbes.

prenent el sol uns instants;

demà ho faran a les Rambles,

amb gran perill pels ciutadans,

que els caurà com una vespa

un aeroplà al cap del nas.

Aleshores—pobres xófers!—

hi haurà atropells a grapat;

i, pobrets, ja estan ben alertes

amb la llei que s'ha dictat;

el xófer que mati un home,

a la pres-só catorze anys.

Però, és que hi ha qui pot creure

que hi hagi xófer capaç

d'atropellà un individu

perquè sí? No n'hi ha cap.

Jo aconsellaria als xófers

que deixessin el volant

i es possessin desseguida

a dirigi un aeroplà.

Paressin on volguessin.

i en el cas d'atropellar,

per a burlar la justícia,

podrien marxar volant.

FLIC

El vexat sentimen- talisme dels avis

Crec que no hi ha ni un punt de semblan- ça, referint-nos a l'orde espiritual, ni qua- si en cap d'altre, entre la joventut vuitcen- tista i la d'avui. I no valdria ni la pena de parlar-ne, almenys amb to de comparança, si no veiéssim amb indignació aquesta ria- lleta irònica que sovint s'escapa dels llavis dels xarlestonians, en parlar de la joventut de llurs avis.

—Foren uns sentimentals—oïm que diuen amb aires de superioritat.

Ací, però, és on precisament estriba la diferència. Aquell sentimentalisme que avui blasmen una munió de joves bo i presumint d'esperits forts, és el que encengué en el cor d'aquella, avui ja venerable joventut, totes aquelles ànsies de justícia i llibertat que feien avivar els fogars d'idealitat. Amb qüestions d'amor, ben al revés d'avui, que només serveix per amagar-hi baixeses i canallades, estimaven les dones amb noblesa i dignitat, fins i tot en aquells casos que avui les abandonen.

Podríem parlar d'una infinitat més de grandeses espirituals, però fóra massa ver- gonya, i no cal fer-ne retret. Cal tan sols que cada u s'estableixi interiorment una comparació entre aquest sentimentalisme vexat pels buits d'intel·lecte, que produí una joventut d'homes amarats de sentiments de llibertat i de grandesa. Per constatar no cal sinó passejar l'esguard per damunt les tes- tes enfosquides de la joventut de l'època, espiritualment retrospectiva, del xarleston, del tango, del futbol, de l'amor encanallat, dels sentimentalismes de baix sostre, dels esperits inconscients, per indignar-se davant d'una rialla i donar-se compte de què no hi ha ni punt de comparació.

D. COLOMER I OLIVERAS

El congrés ferroviari

El 26 del prop passat Novembre comen- çaren les sessions de l'Assemblea que cele- bren els ferroviaris adscrits al Sindicat Na- cional.

Entre els diversos acords a pendre hi ha el de demanar les vuit hores.

Aquesta Assemblea té una màxima im- portància pels ferroviaris.

Orientació professional i escola única

La propietat i l'educació — punts capi- tals d'una societat — han estat regits tra- dicionalment, per normes fortuites, i ar- bitràries. Avui hom tracta de sotmetre, tan- l'una com l'altra, a normes científiques. Si la propietat tendeix a deixar d'ésser una mena de dret feudal per a esdevenir—pre- tenent justificar-se—una necessitat i una funció social alhora—l'educació, cercant de treure el màxim rendiment de la intel- ligència i del treball manual, ha creat els ins- tituts d'orientació professional i l'escola única, institucions que es complementen mú- tuament.

Es evident que, per augmentar el rendi- ment i millorar la producció, cal assolir una adaptació més exacta entre l'empleat o l'obrer i la tasca a realitzar.

Quan la vida encadena un home a un ofici que no és fet per a ell, el seu es- forç dona un rendiment imperfecte, i ell mateix viu més o menys aclaparat per un

sentiment d'impotència. Evitem-ho, doncs. En benefici, de l'individu i en el de la societat, fem de manera que cadascú ocupi el seu lloc, que la funció lligui harmònicament amb l'aptitud: d'aquesta sola manera, la seva unió serà fecunda. Aquesta és la tasca a realitzar pels instituts d'orientació professional.

L'infant hi és sotmès a determinats experiments que permeten d'apreciar la seva intel·ligència general o les seves aptituds particulars. L'èxit d'unes proves o el fracàs de certes altres, indiquen a l'educador quin camí menaria l'infant a la servitud, quin a una noble vocació, a la glòria potser.

Però aqueixes indicacions, la utilitat de les quals és indiscutible, no han de prescindir de les observacions del mestre que ha seguit, pas per pas, el desenrotllament de la intel·ligència infantil a l'escola. Agermanades ambdues, poden donar el màxim profit.

El problema de l'orientació professional està lligat, doncs, estretament al problema de l'escola única. Perquè l'escola única ens permet, efectivament, d'anar a cercar—sigui el que sigui l'estament on se trobi—els valors socials del futur.

A la capital de França acaba d'inaugurar-se un institut d'orientació professional, el qual serà, com remarquen, el complement pràctic i natural de l'escola única, ja mig en marxa, així mateix, a la veïna república. Aquesta serà la conquesta més justa, més noble, més necessària també, que haurà obtingut la democràcia francesa i, amb ella, la nació tota.

Primer és la serietat de la casa

En un dels grans magatzems d'aquesta ciutat hi treballa com a dependent en Magí, fill de la província de Tarragona, bon noi i esclau del deure; ja feia set anys que treballava en els mateixos magatzems, quan un jorn va rebre un telegrama, notificant-li que llur mare s'estava morint. Mentre el pobre noi estava preocupat per tan greu novetat, pensant anar a demanar al gerent de la casa permís per anar-se'n al poble, per rebre els darrers sospirs de sa mare idolatrada, entra un "Groom" de telegrams, i n'hi dona un altre en el que li deia que llur mare ja era morta. El condol del pobre xicot és inenarrable; i amb llàgrimes als ulls, tot seguit va a la Gerència de la casa, per demanar autorització per anar acompanyar les despulles de la que li va donar l'ésser. En trobar-se davant del Gerent li dona els dos telegrams, rebuts quasi simultàniament.

El Gerent se'l mira i remira i li pregunta què pensa fer?

Instintivament respon: — Anar-me'n al poble per l'enterrament de la mare.

—Es que—digué el Gerent—la casa és molt sèria, i no permet vacances, si non són les de llei.

—Però tingui en compte—diu en Magí—que es trata de la mort de la mare.

—Es que només en un cas així li puc permetre—contesta el Gerent; i amb més parsimònia afegí: — vagi a l'enterrament de llur mare; però tingui en compte de procurar que no passi més.

CISQUET DEL CARRIL

EL PRESENT NUMERO

HA ESTAT VISAT PER LA

CENSURA GOVERNATIVA

El famós llibre del senyor Vallès i Pujals

"La Nau" ha dit la paraula definitiva sobre el famós llibre (?) del senyor Vallès i Pujals, demostrant que es tracta d'un plagi descarat.

Heu-vos ací com el diari de Rovira i Virgili ho demostra!

"De "Conreus de Catalunya":

"La nostra raça ha comprès tota la noblesa i tota la bellesa dels conreus. Mentre que en altres pobles la gent conrea la terra com els forçats fan la feina, com si encara veiés en el treball del camp la conseqüència de la maledicció bíblica, els nostres pagesos, etc."

De l'"Elogi de Catalunya".

"La nostra raça ha comprès tota la noblesa i tota la bellesa dels conreus. Mentre que en altres pobles la gent conrea la terra com els forçats fan la feina, com si encara veiés en el treball del camp la conseqüència de la maledicció bíblica, els nostres pagesos quan treballen la terra ho fan amb tot amor i amb tot l'art."

L'única diferència, com es pot veure, és a les últimes paraules que En Vallès i Pujals hi ha posat, les quals són una paràfrasi d'altres que apareixen, una mica més avall, en el tex d'En Rovira i Virgili. Altres frases del mateix article ha aprofitat també En Vallès.

Ara que hi som direm que allò que escriu En Vallès i Pujals, amb l'epígraf "La llengua" a les pàgines 201 i 202 del seu (?) llibre, és un plagi descarat del treball de En Prat de la Riba "Importància de la llengua dins el concepte de la nacionalitat", que fou presentat com a comunicació al Primer Congrés de la Llengua Catalana.

Il·lustrarem també aquesta descoberta amb la reproducció de textos.

El paràgraf de l'"Elogi de Catalunya" que comença: "La societat científica..." és la còpia literal d'un paràgraf del dit treball d'En Prat de la Riba. No hi ha altra diferència sinó una lleu correcció gramatical feta, segurament, pel corrector de proves del llibre d'En Vallès.

D'altra part, els nostres lectors poden comparar els paràgrafs següents:

D'En Prat de la Riba:

"Aquesta tendència s'accentua en les societats que necessiten una unitat més robusta i una separació més completa de les altres. La societat dels criminals ha tingut sempre, i té encara avui en dia, el seu "caló". Els cecs, segons diu En Lluís Vives estaven íntimament units, i posseïen una parla especial que només ells entenien. Les aristocràcies que volen formar una societat dins la societat a què pertanyen, completament separada de les altres classes, adopten una llengua diferent de la que usa el poble; en l'antiga Roma el grec, a Rússia el francès, a Catalunya el castellà, etc. L'etnarquia medieval adoptà el llatí; la societat internacional moderna el francès. L'Església catòlica ha usat sempre també el llatí."

De l'"Elogi de Catalunya":

"I aquesta tendència s'accentua en les societats que necessiten una unitat més robusta i una separació més completa de les altres. La societat dels criminals ha tingut i té encara avui dia el seu "caló". Els cecs, segons diu En Lluís Vives, estaven íntimament units, i posseïen una parla especial que només ells entenien. Les aristocràcies, que volen formar una societat especial dins la societat a què pertanyen completament separada de les altres classes, adopten una

llengua diferent de la que usa el poble: a l'antigua Roma el grec; a Rússia el francès; a França, l'anglès; a Catalunya, el castellà... L'etnarquia medieval adoptà el llatí: la societat internacional moderna el francès. L'Església catòlica ha usat sempre, també, el llatí..."

N. M. A.

Recordeu el mestre

El passat dijous vint-i-nou de Novembre, els homes d'esperit liberal, els homes de bona voluntat, commemoraren el 26 aniversari de la mort de Francesc Pi y Margall.

Pi i Margall fou un home bo.

Un gran republicà.

Un home d'ideals, conseqüent sempre amb els seus ideals.

Un pensador l'obra del qual té un profund sentit.

Recordem el Mestre. Que el seu record sigui llum en la nostra vida.

Caldes de Mo tbui

El "Centre Instructiu Recreatiu" — far lluminós del nostre esperit i la nostra cultura — ha volgut també sumar-se a l'homenatge que Catalunya, durant aquests dies, ret a la gloriosa memòria d'Ignasi Iglesias.

Amb tal finalitat, els animadors del Centre, senyors Fàbregas i Fontcuberta, organitzaren una representació d'"El cor del poble" i "Joventut". Els intèrprets d'aquestes obres, els senyors Xalabarder, Masclans, Manubens, Casadesús, Pastor, i senyora Vallès, es feren dignes, en la seva interpretació, de tots els elogis.

La senyoreta Maria Serracant, aficionada de la localitat — i aficionada que ens honora i de la que ens sentim orgullosos— mereix paràgraf apart. Plena d'intel·ligència i de sentiment — intel·ligència i sentiment que no tenen totes les actrius professionals — féu una creació esplèndida de la noieteta abandonada de "Joventut".

En un dels entreactes Lluís Capdevila, un dels més populars escriptors de Catalunya i un dels amics més devots del poeta qual memòria homenatjàvem, ens parlà de "La vida i l'obra d'Ignasi Iglesias".

Aquí sentim un veritable afecte per Lluís Capdevila — pocs mesos enrera li demostràrem amb un homenatge dels que no s'obliden—i ell sap correspondre'ns dignament.

Lluís Capdevila ens parlà d'Ignasi Iglesias amb fervor, amb entusiasme, amb de-

voció profunda. La seva paraula, que a vegades té suavitats d'ala i a vegades és com un flagell, ens emplenà, en recordar el mestre mort, d'una sincera emoció.

El poble, que emplenava la sala d'espectacles del Centre, en aplaudir Lluís Capdevila, glorificava la memòria d'Ignasi Iglesias.

Temes literaris

Durant aquests darrers dies, alguns dels nostres més significats literats han posat de relleu el problema d'un excés d'editorials a casa nostra.

Creiem que l'extraordinari floriment d'organitzacions editorials, rivalitzant totes elles en un lloable anhel de modernitat, perfecció i bon gust en la presentació tipogràfica, no correspon a la capacitat intel·lectual del nostre poble. Fins i tot sospitem la migradesa d'alguna d'aquestes editorials. Tothom sap, i ho feu femarcar en un llibre recent un admirable novel·lista, que l'actual situació econòmica de l'escriptor català que ha de viure exclusivament de la literatura i la de les editorials que ens forneixen les seves produccions, no és pas massa exuberant. Per això és doblement d'agrair aquest esforç, aquest moviment magnífic de desvetllament després de tants anys d'ostracisme i que ha repercutit en aquesta esponsorosa florida de biblioteques i edicions.

Com feia remarcar en l'anterior article, ara és l'hora, doncs, que, després de la primera època de desorientació que portà aparellada la post-guerra, el nostre poble cuidi a encaminar la seva consciència col·lectiva vers el camp del més pur liberalisme. No cal fer-ne massa cas d'aquesta extemporània croada "redemptora" capitanejada per uns quants joves saturats d'exercicis espirituals. No és altra cosa que manca de virior. Pur snobisme.

Si oblidem una mica aquest fals pairalisme, que tant de mal ens ha fet, i girem els ulls arreu del món, veurem que el liberalisme, en les seves diverses branques, és el terreny més ben assaonat per la divulgació del llibre i la cultura en general. Un règim de llibertat porta conseqüentment a l'esperit de l'home un continu afany de superació i eleva la seva dignitat, mitjançant l'arma poderosíssima de la cultura. L'esplèndid ressorgiment en tots els ordres, de la personalitat nacional de la república de Txeco-Eslòvaquia, n'és un exemple ben palès. En canvi, veiem com Itàlia, que abans de la guerra llançava al mercat més de sis mil llibres diferents a l'any, ara arriba escassament als quatre mil. Creiem que aquest retrocés és altament significatiu.

SALVADOR MARSAL

Ja ha sortit

E. MURGER

ESCENES DE LA VIDA BOHEMIA

Traducció d'ENRIC LUELLES

Pròleg de SANTIAGO RUSINOL

Preu: 2'50 pessetes

PUDOR DE RANCI

—Quina immoralitat! Els nostres temps eren millors!
—Això és pitjor que "La Baldufa" i "El Gavilan".

L'INDUMENTARIA I L'ART

Home, si les Magdalenes modernes van despullades, com vol que les antigues anessin vestides?

Pensaments exterioritzats

Avui per avui, ens veiem precisats a confessar que és una llàstima que els homes no tinguem el cap al nivell dels peus.

La temeritat és molt sovint confosa amb l'heroisme; si bé és cert, però, que d'una cosa a l'altra hi ha tan sols la diferència del llautó amb l'or de llei.

Essent la intel·ligència el distintiu de l'animal superior, trobem que hi ha molts homes que haurien de portar cabestre.

Ben considerat, potser és millor que un noi d'ara tiri per futbolista que no que tiri un carro.

¿Qui és capaç de preveure, vistos els èxits assolits per la guitza i el cop de puny, el partit que en l'esdevenidor podrà treure's del badall i de l'esternut?

Res de més cert que allò de què val més caure en gràcia que ésser gracios. Efectivament, mentre les guitzes eren sols patrimoni exclusiu dels matxos i dels ases, ningú no en féu cabal. En canvi, des de què han estat adoptades pels homes, no sembla sinó que en el món no hi hagi altra cosa a fer. Sort que aquella raça orelluda no és envejosa!

¿Voleu saber a quin nivell d'honradesa es troba la humanitat? Suposeu que cada

home hagués d'ésser jutge i fiscal de les seves pròpies faltes.

Els comissionats o baladrers, que els establiments de menjar, de Montserrat, tenen a la plaça, tant poden ésser pestors disfressats, com porters quints d'una delegació de finances de província de quarta categoria; l'estilogràfica que porten al butxacó del gec i els lletrers de la gorra ens despisteu.

Vàries entitats han acordat demanar al Govern que modifiqui la Llei de Retirs obrers, per tal que sigui augmentada la pensió de vellesa als treballadors. En lloc de les 365 pessetes que ara correspondran anualment al que s'ha passat la vida treient el fetge per la boca, o sigui una "pela" diària per a comprar panís, demanen que es consignin 1.000 pessetes l'any, la qual cosa no sembla tampoc masa exagerada.

Demés, han demanat que estiguin compresos dintre del Retir Obrer els periodistes i altres treballadors intel·lectuals de sou inferior a 12.000 pessetes l'any.

Si això es logra, molts "chicos" de la Premsa tindran més sou quan siguin vells i cobrin el retir, que mentre van prestar servei actiu.

Hem llegit que es troben molt avençats els treballs per a la publicació d'un setmanari a

l'estil de "Candide", que s'ocuparà d'arts, literatura i política.

Mes, segons les esmentades referències, encara no s'ha determinat el títol de la nova publicació, ni se sap qui la dirigirà.

Aleshores—preguntem nosaltres—, quina mena de treballs són aquests que es troben tant avençats, si el qui ha de disposar-ho tot, o sigui el Director, encara ha de néixer?

Demà, diumenge si el tiempo lo permite, com a les curses de braus—, es celebrarà a Barcelona la Festa de la Flor, a profit de la lluita contra la tuberculosi.

Això donarà pretext a moltes senyorettes de la aristocràcia per estar-se lluint el pamet darrera una taula amb safata, i poder-se alabar, després, d'haver fet una obra de caritat... sense treure's cinc cèntims de la butxaca.

Hem llegit una estadística del cens de població espanyola corresponent a l'any 1920, de la qual es desprenen conseqüències ben curioses.

Resulta que el 65 per 100 de les dones casades del nostre país, tenen de un a cinc fills i que un 17 per 100 n'han posat al món, de 5 a 7.

Si fos veritat allò que cada fill porta un pa sota l'aixella, seríem el poble més feliç de la terra.

L'altre dia, una senyora va denunciar a la policia que havia anat a rentar-se les mans al "lavabo" d'un cafè de la Rambla i es va oblidar tres anells valuades en 1.500 pessetes. En donar-se compte del descuit, va tornar corrent a

l'esmentat lloc i les anells havien desaparegut.

No és estrany: tractant-se d'un "lavabo"; era natural que les hi "netegessin".

Avui es fa un homenatge al dramaturg castellà Jacint Benavente, trametent-li targetes amb el títol de l'obra llur que cada u prefereixi.

A la nostra targeta hi posarem.—"Por el cielo y los altares"...

La policia va detenir un subjecte que tenia la mania de quedar-se amb els abrics d'altres.

En qüestió de pocs dies se'n va apropiari cinc.

Es veritat que fa fred, però no per portar cinc abrics.

El Govern italià es preocupa de descongestionar les grans ciutats on hi ha manca de treball i excés de braços.

Per aquest motiu ha ordenat que tots els pagesos sense feina tornin al camp.

Es un exemple que haurien d'imitar tots els països, i així no ens trobaríem amb tants poetes de bosc i literats de secà com els que s'arrossegueu per les Rambles.

Per Nadal es farà a Barcelona una Exposició d'art taquígràfic.

Serà curiós; deurà semblar pintura dinàmica i avantgardista.

La pobra "Miss Espanya", després de la trista odissea que va passar als Estats Units, anirà a parar a la revista d'Olympia.

Per acabar com una "cupletista", no valia la pena de pendre part en un concurs internacional ni de travessar l'Atlàntic.